

ПРАВА ЛЮДИНИ ТА СПОСОБИ ЇХ ЗАХИСТУ

Фастовець Наталія,

кандидатка наук з державного управління, доцентка,

доцентка кафедри приватного та публічного права

Інституту права та сучасних технологій

Київського національного університету технологій та дизайну

Права людини є основою її буття. Права людини є тим, що дозволяє людині бути саме людиною і формувати суспільство як основу життя взагалі. Тому захист прав людини являє собою важливу справу в будь-якому соціумі. Сама ідея захисту прав і свобод здатна об'єднувати і розділяти цілі народи, створювати держави, міняти світ. Тому мудрі державні діячі, усвідомлюють той факт, що захист прав людини є основною складовою національної безпеки будь-якого розвинутого суспільств.

Доведено, що всі країни, які підпадають під визначення розвинутих країн мають великий історичний досвід руху захисту прав людини і на теперішній час мають розвинуту систему громадських і державних організацій, які займаються питаннями захисту прав і свобод громадян. Процес побудови держави розвинутих країн світу в основі має принцип верховенства права. Такий саме принцип покладено в основу побудови Української держави. Статтею 3 Конституції України визначено, що забезпечення захисту прав і свобод людини є змістом та спрямованістю діяльності Української держави. В 1999 році було прийнято Постанову Верховної Ради України від 17 червня 1999 року «Про Засади державної політики України в галузі захисту прав людини» (далі Постанова) [2].

Відповідно Постанові, принцип верховенства права було визнано принципом державної політики у галузі прав людини. Наступними важливими кроками на шляху державної політики в сфері захисту прав і свобод людини стають дії по ратифікації відповідних міжнародних правових актів, створення інституту омбудсмана, дії, спрямовані на гармонізацію національного законодавства до права ЄС, проведення реформи судової гілки влади.

І врешті проривом для українського руху захисту прав і свобод людини стає прийняття в 2012 році Закону України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність» від 15 серпня 2012 р.(далі Закон 2012). Відповідно Закону 2012 адвокатура України здійснює свою діяльність згідно до принципів верховенства права, законності, незалежності, конфіденційності та уникнення конфлікту інтересів [1].

Прогрес нового Закону 2012 над старим законодавчим документом, що регламентував діяльність адвокатури в Україні полягає в тому, що у попередньому Законі використовувалася застаріла теза «верховенства закону», яка закріплювала положення про те, що законодавець не виходить за межі нормативістського праворозуміння. Закон 2012 змінює цю тезу і інститут україн-

ської адвокатури стає незалежним від органів державної влади, органів місцевого самоврядування, їх посадових та службових осіб [1].

Таким чином, нове законодавство про адвокатуру змінює позицію і ставить в пріоритет верховенства права, а не закону і тим самим створює гарантії захисту прав і свобод людини від тиску з боку держави в усіх її проявах. Наразі в Україні відбувається розбудова інституту адвокатури шляхом діяльності самоврядної адвокатської організації і дій самих адвокатів. Таким чином Україна впевнено розвивається як гуманістична і демократична країна, створюючи і підтримуючи найкращі демократичні традиції свого народу.

Список використаних джерел:

1. Про адвокатуру та адвокатську діяльність: Закон України від 05.07.2012 р. №5076-VI. Офіційний вісник України. 2012. № 62. Ст. 2509.
2. Про Засади державної політики України в галузі захисту прав людини: Постанова Верховної Ради України від 17.06.1999 р. Відомості Верховної Ради України (ВВР). 1999. № 53, ст. 303.

[URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/757-14#Text](https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/757-14#Text)

АДВОКАТСЬКА МОНОПОЛІЯ НА ПРЕДСТАВНИЦТВО В СУДАХ НА ПРИКЛАДІ БАРИСТЕРІВ ВЕЛИКОЇ БРИТАНІЇ

Коваль Ольга,

*кандидатка юридичних наук, доцентка,
доцентка кафедри приватного та публічного права*

*Інституту права та сучасних технологій
Київського національного університету технологій та дизайну*

Адвокатська монополія на представництво в судах впроваджена з 2017 року. До сьогодні монополія не була скасована, хоча багато положень зазнало змін, а ще більше змін запропоновано.

Цікавим видається порівняння нашої монополії зі схожим явищем в Британській правовій системі. А саме існуванням там двох окремих категорій юристів: баристерів (англ. barrister) та соліситорів (англ. solicitor).

Саме баристерів називають адвокатами, в той час, як соліситор – це юрист-фахівець. Юрист – це кожен, хто може надати правову консультацію та має повну юридичну освіту. Таким чином, цей термін охоплює соліситорів, адвокатів та юридичних працівників [1].

Соліситор – це юрист, який надає юридичні консультації та представляє інтереси клієнтів у судах. Він займається діловими питаннями, контрактами, транспортуванням, заповітами, спадкуванням тощо. Тому соліситор працює з будь-якими юридичними питаннями, а також представляє клієнтів у судах.